

νὰ ἐλπίζω ὅτι καθ' ἑκάστην τελειοποιούμενην καὶ ἑκκαῖον τὸν ζῆλον καὶ τὸν φόβον αἰκόμη θὰ κατορθώσῃ στγὰ σιγὰ νὰ γίνῃ τὸ παλλαδίου τῶν γραφόντων τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁ πρόσκοπος ποῦ θ' ἀναγγεῖλη τὴν ἀνατολὴν καὶ ἄλλων ἔργων καὶ ἄλλων περισσιῶν, τὰ ἐποίη δὲν θὰ τολμήσουν βεβαίως νὰ ζεμνιτίσουν, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ είναι ἀν ὅχι καλλίτερα, ἐφάμιλλα τούλαχιστον πρὸς αὐτό.

Θὰ είνε δὲ καὶ τούτο μόνον ἕνα μέγα κέρδος καὶ διὰ τὴν πρόσδον τοῦ τύπου καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς φιλολογικῆς κινήσεως καὶ διὰ τοὺς γράφοντας καὶ διὰ τοὺς διαβάζοντας οἱ ὅποιοι οὐτε γυρίζουν σήμερον νὰ μᾶς κυττάξουν.

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὰ θεατρικὰ τῶν Λαθηνῶν εὑρίσκονται εἰς τὴν περίοδον τῆς μεσοβασιλείας μεταξὺ ὑπαίθρου καὶ ἑστεγασμένου, ἀναλόγως τῆς ἐπιεικείας τοῦ ἐκπεψυλισμένου ἀττικοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ «Νέα Σκηνὴ», ἀποσυντεθεῖσα ἔλαβε μορφὴν περιπλανωμένου 'Ιουδαίου, οἱ δὲ μύσται κατήγνησαν ἀληθῶς σκηνίται, καὶ οὕτως ἀπαντόμενον ἔνθεν μέν τῇ Κυδέλην καὶ τὸν Μυράτ, ἔκειθεν τὸν Χρυσομάλλην καὶ Λεπενιώτην, ἔκεισα δὲ τὸν Λέστον Παπαγεωργίου κτλ. Ἐκαστος ἡθέλησε νὰ θέσῃ ὑπὸ δοκιμῆς τὴν προσωπικότητά του. Τίς δὲ νικητής; πιστεύω δὲν μόνος ὁ ἀλλάθωστος Ταμίας τοῦ θεάτρου θὰ είναι εἰς κατάστασιν νὰ ἀνακηρύξῃ.

Ο Οἰκονόμους καὶ αὐτὸς κάπου ἔστεγάσθη μὲ τημηατικὴν καὶ κάπως ἀπομικηνὸν ιδιότητα διευθυντὸν Βασιλικοῦ Θίασου. Δὲν δυνάμεθα ὑπὸ τοιούτους δρούσους νὰ τὸν συγχαρώμενον μὲ δλα τὰ καλὰ ἀποτελέσματα καὶ τὰς ἐπιτυχίας του. Ἡ θέσις του είναι λεπτὴ καὶ δύσκολος δὲν πρέπει δὲ νὰ πωλῇ πρωτότοκα ἀντὶ πινακίου φανῆς. Αἱ ακεφάλη καλῶς καὶ θὰ μᾶς δώσῃ δίκαιον.

Μόνον πρὸ εὐπροσώπου θεάτρου θὰ γίτο λυσιτελές νὰ παρρησιάζετο ὁ δλόκληρος ὁ Βασιλικὸς Θίασος καὶ νὰ συνεχρωτίζετο ἐπωφελῶς μὲ τὸν πολὺν κόσμον.

Ο αἰώνιος Castellano εὑρίσκει κατὰ τὸ δῆλο λεγόμενον τὸν μῆνα ποῦ τρέφει τοὺς ἔνδεκα μεταφέρει ἀπὸ θεάτρου εἰς θέατρον ως ἄλλος Barnoum τοὺς πολυτλήμονας ὑπηκόους του καὶ φαίνεται νὰ ἔχῃ πολὺ succès ἐξ ὅσων παρὰ τὸν μοναδικοῦ μας Σουρῆ διαπυνθαγόμενοι μανθάνομεν.

Τὴν χειμερινὴν θεατρικὴν κίνησιν τῶν Λαθηνῶν θὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νέας Ζωῆς» προσεχῶς.

Μετὰ πολιώθυνον νόσον ἔξεμέτρησε τὸ δῆμον εἰς συμπαθητικώτατος ἀθενῆς διὰ τὸ Πανελλήνιον « ὁ Μελοδραματικὸς Ἑλληνικὸς Θίασος ». Μᾶς τὸ ἀνήγγειλε μετὰ συντριβῆς καρδίας ἐκείνος ὅστις κυριολεκτικῶς ἐπιστεγαί αἷμα εἰς τὴν νοσηλεῖαν καὶ εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ τοσούτου προσφιλοῦς αὐτοῦ ὀνείρου, ὁ Νιόνιος Λαυραγκακας.

Διστυχῶς ἐπηλγήθευσεν ἡ ἀρνητικὴ πεποιθήσεις μας δὲς εἰς μάτηην προσεπάθουν νὰ μᾶς φανατίσωσι περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς συγκροτήσεως Ἑλληνικοῦ μελοδράματος ἀστέγον καὶ πλανεδίου. Καὶ ἡδη μίλιν εὐχήν πρὸ τοῦ φερέτρου τοιούτου νεκροῦ ἀποτείνομεν πρὸ τὸν θεον 'Απόλλωνα: Νά μὴ γίναις λήθαργος αὐτὴν τὴν φοράν ἀλλὰ δριστικός ὁ δάνατος, ἀν δὲν πρόκηται ἐκ τῆς

τέφρας του νὰ ἀναγεννηθῇ ἀκμαίστερος καὶ εὐπροσιπτέρος. Γένοιτο!

Μετὰ χαρᾶς ἀπεριορίστου μανθάνομεν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἵταλικὰ φύλλα τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Σαμάρα παὶ τὸ νέον του μελόδραμα τὴν Mademoiselle de Belle Isle. Περὶ τοῦ ἔργου ἀρκετά ἔξεθεσμεν εἰς τὸ παρελθόν φυλλάδιον τῆς «Νέας Ζωῆς» μεθ' ὑπερηφανίας ἔτι ὑπῆρχαμεν οἱ πρότεινοι σαλπιγκταὶ διασαλπίσαντες τὰ «Ἐλληνικὰ ταῦτα νικητήρια».

Τὸ ἔργον ἐδόθη μὲ λαμπράν ἐκτέλεσιν ἀπὸ τοὺς ἀστιδόντες κυρίας Carelli καὶ D'Arneiro καὶ τοὺς κυρίους Renaud καὶ Schiavazzi εἰς τὸ Λυρικὸν Θέατρον τοῦ Lonzogno ἐν Μίλανῳ.

Εἴθε ἡ ἐπιτυχία αὕτη νὰ γίναις ἡ ἀπαρχὴ καὶ ἡ πρώτη δάφνη ἐκ τῆς οερᾶς παγκοσμίου "Ἀλτεως" ἡ στέφασα τὸ μέτωπον τοῦ ἐμπνευσμένου καλλιτέχνου πρὸς δόξαν του καὶ δόξαν τῆς μικρᾶς μὲν ἀλλὰ καὶ τόσον ἀκριβῆς μας Πατρίδος!

Εἰς τὸ Λυρικὸν Θέατρον τοῦ Μίλανου δίδεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Zaza τοῦ Leoncavallo ὁ Andrea Chenier τοῦ Giordano.

Εἰς τὸ αὐτὸν θέατρον ἐδόθη καὶ τὸ νέον μελόδραμα Editha τοῦ συνθέτου Carbonieri ἀλλ' ἀπέτυχε, ἀναμένεται δὲ προσεχῶς ἡ Mademoiselle de Belle Isle τοῦ ιδικοῦ μας Σαμάρα.

Τὸ Dal-Verne τῆς αὐτῆς πόλεως γίνοιτος ἡδη τὴν φινιοπωριγήν του περίοδου μὲ τὸ μελόδραμα Damnation de Faust τοῦ Berlioz, εἰς δὲ τὸ θέατρον κωμῳδίας Manzoni ἀναμένεται ὡς νεωτερισμός τὸ ἔργον τοῦ Picard « Ἡ νεοτητική ».

Εἰς τὴν Νέαν Ἱόρκην τὴν 12 τρέχοντος θὰ γείνουν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀδράντος τοῦ Βέρδη εἰς μίλαν ἀπὸ τὰς κεντρικωτέρας πλατείας. Τὸ μηνηστὸν ἀνηγέρθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἀρχαιοτέρας ἐκεῖ ἵταλικῆς ἐφημερίδος ἡ « Ἰταλο-Αμερικανικὴ Πρόσδοση ». Τὸ ἔργον είναι τοῦ γλύπτου Pasquale Ciprelli παρίσταται δὲ δὲ Βέρδης ἐν μέσῳ τεσσαρών ἀληγορούμν παριστανούσων τέσσαρά του ἔργα. Ἡ Ἰταλικὴ Κυδέληνης απέστειλεν ἐν θωρηκτὸν διπῶς προσδώση ἐθνικωτέραν χροιάν εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια ταῦτα.

Εἰς τὴν Ηπειρούπολιν μεθ' ὅλην τὴν τρομοκρατίαν γίτος βασιλεύει γίνοιτος τὸ Αὐτοκρατορικὸν θέατρον μὲ τὸ μελόδραμα « Ἡ Ζωὴ διὰ τὸ Τσάρον τοῦ Glinka » θὰ ἀκολουθήσουν δ Rigoletto τοῦ Verdi, Russlan et Ludmila τοῦ Glinka, Sanson et Dalila τοῦ Saint Säens, Neron τοῦ Roubinstein καὶ Mazeppa τοῦ Tchaikovsky.

Εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν συναυλιῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Μίλανου ἔγένετο παρέλασις ὀλιγων τῶν μουσικῶν προσωπικοτήτων καὶ μεγάλων διευθυντῶν ὀρχήστρας. Πρώτος ὀλιγων ἥλθεν δ Στράους ὑπὸ τὴν διεύθητην τοῦ ιδιότητα καὶ φορά μουσικός συνθέτης καὶ ὡς Maestro di Capella.

Τῷ προσερέθησαν πολύτιμα ἐνθύμια καὶ ἐν τιμῆτικόν δεῖπνον δουποῦ ἐξ ὄντα πατέρος τῆς φιλοξενούσης Ἰταλίας τὸν προσεφύνθεσαν δ Gabrielle d'Annunzio καὶ στοις τὸν παρέβαλε πρὸ τοὺς καλούς τοῦ Ἑλληνας τοὺς ἀθλητάς τοῦ ωραίου καὶ καλοῦ τοῦ περιπύτου ἀρχαίου Διονυσίακοῦ θέατρου.

Ο γνωστὸς δραματουργός Marco Praga ἀποπερατώνει ἐν Ἀγγλίᾳ ἐν νέον του ἔργον « Ἡ δοθείσα ύπόσχεσις ».

Μέγαν ἐνθουσιασμὸν προδύκαλεσεν τὸ δράμα Knut-Herre τοῦ Bjornson, διστις ἡδη κρίνεται παρ' ὀλιγων τῶν συμπατριώτων του Νορδηγών ὡς διάδοχος τοῦ Ιφεν.

Εἰς τὸ θέατρον Renaissance τῶν Παρισίων θὰ ἀναδιδασθῇ προσεχῶς ἐν νέον ἔργον τοῦ Jean Richépin καὶ Eugène Delmoder.

Ἡ περιώνυμος Σάρρα Βερνάρτ προστοιχίζει τὸ θέατρόν της μὲ τὴν Sainte Therese τοῦ Catulle Mendès καὶ τοὺς Quatre Bouffons τοῦ Zamaconis.

Οὐ Rudolph Arouson Ἀμερικανὸς ἵμπρεζάριος ἀναγγέλλει τὴν ἀνακάλυψιν νέου λυρικοῦ ἀστέρος μὲ τὴν δεξαιεξαέτιδα κόρην Viviana Fidellé.

Εἰς τὴν Αἴα τῆς Ὁλλανδίας ἐστράβεται πανηγυρικῶτατα ἡ τριακούσιοτή ἐπέτειος τοῦ μεγάλου Rembrandt.

Οὐ παραγωγικώτατος Ριχάρδος Στράους μετὰ τὸ τελευταῖόν του ἔργον Salomé περατώνει ἡδη τὴν Ἐλέκτραν.

Τὸ τελευταῖον λυρικὸν ἔργον Goldmark «Διίγηγμα χειμῶνος» θὰ δαθῇ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ βασιλικὸν θέατρον τῆς Βουδαπέστης.

Κ....ρακοσυλλέκτης....Ν.

ὑπὸ τῶν τύπων καὶ τῶν θρόσκευτικῶν καὶ αὐτοκρατορικῶν κανόνων «pour se retremper dans un droit vivant, libre, ailé, cordial, où la justice s'emeut et prend le nom d'humanité.

(L'Hellenisme).

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ - TEXNAI

Πολιτειακαὶ καὶ δικανικαὶ μελέται τῆς
Ἐλληνικῆς ἀρχαίοτητος.

Τὸ τὸν ἄνω τίτλον ὁ κ. Gustave Glotz, καθηγητὴς τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Lyceum Louis-le-Grand εσόδιοισεν διευσηνέντων ἔργον ἐκ τῶν μάλα ἐνδιμφερόντων ἐπὶ ζητήματος εκ τῶν δίλιγον γνωστῶν του ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος. Εαν τα Ἑλληνικαὶ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ἐαν ἡ φιλοσοφία των Ἑλλήνων κατὰ βάθος ἐμβλεπτήθησαν ὑπὸ πασας αὐτῶν τὰς ὅψεις ὑπὸ τῶν νεωτέρων σφῶν καὶ πεπαιδευμένων ἡ Ἑλληνικὴ δικονομία μέχρι σῆμερον παρημελήθη, παρεγνωρισθή, επεσκιάσθη, δύναται τις να εἴπῃ, ὑπὸ τοῦ μεγαλοπρεπούς οἰκοδομῆματος, το ὅποιον κατέλιπον εἰς ημᾶς οἱ τῆς Ρώμης νομομάθεις.

Ο κ. Gustave ἔξανίσταται ἐναντίον τῆς ἀδιαφορίας ταύτης ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἑλληνικοὶ νόμοι εἶναι ἐκόπλωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος οὐχὶ κατωτέρα κατὰ τὴν σπουδαιότητα καὶ τὸν τελειότητα πρός τα ἄλλα προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Αἱ μελέται αὗται, φαινομενικῶς ἀσύνοετοι, τείνουσιν ἐν τῷ συνόλῳ νὰ καταδειξωσι τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ πολιτειακοῦ καὶ δικανικοῦ βιου τῆς Ἑλλάδος παρουσίασονται τούς θεσμούς, δύος φαινονται εἰς τὴν δριστικὴν αὐτῶν μορφὴν καὶ την μακράν ἔξελιξιν την ὅποιαν υπέστησαν μέχρι τῆς τελείας διαπλάσεως αὐτῶν.

Συνοπτικῶς ἀναφέομεν τίνας τῶν μελετῶν. Εν τῇ πρώτῃ πραγματεύεται περὶ τῆς θρόσκειας καὶ τοῦ ποιητικοῦ δικαιού, εἰς τὴν δ'. περὶ θεοδικίας, ἐν ἄλλῃ περὶ τοῦ δροκοῦ, τῶν νέων . . . περὶ τῶν διαμυπιακῶν ἀγώνων κτλ. κτλ.

Ο κ. Gustave ἐν ἐπιλογῷ ἀποδεικνύει τὴν ἀφέλειαν τῶν ὅποιαν αἱ σύγχρονοι πολιτεῖαι δύναντα νὰ εὔρωσι παρακάμπτουσαι ἐνίστε τὸ ἄκαμπτον ρωμαϊκον δικαιον, τὸ αὐστηρόν, τὸ θεσμευμένον

Θέρμανσις λεβήτων ἄνευ θερμαστῶν. — Άπο πολλῶν ἐτῶν προσπαθοῦσιν, ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, νὰ ἀντικαταστήσουσι τοὺς θερμαστας τῶν λεβήτων διὰ μηχανῶν. Προς τούτο ἀρκεῖ νὰ προσκομισθῇ ὁ αὐθραξ εἰς χούνας, ὑφ' ὧν αὐτομάτως, νὰ μεταδιδούται εἰς τις ἔστια, κατὰ τὰς ἀναγκαὶς αὐτῶν. "Αλλος οε, καταβαλλουσι σύν τῷ χρονῳ περισσερας προσπαθειας, προς κατάργησιν του ἐγγατου, οὐτινος ή υπηρεσια ειναι ουλανιθρα και ασταθηπτος. Εν τούτοις πολλοι βιομηχανοι, οιερωτῶνται, ετι και σύμφερον, έαν πραγματι ή μηχανικη θέρμανσις ειναι αυστεαπς. Προς διαφωτισμὸν αὐτῶν απαντώμεν, οτι σύμφερον οι αυτομάτως θερμαινόμενοι λεβήτες παρουσιαζουσιν αθροιστικην δύναμιν πολλών ἐκοπαμυρίων ιππων.

Οι ἀρμόδιοι μηχανικοι ομολογοῦσιν ὅτι ή νέα θέρμανσις, ύπο οικονομικήν προ παντός ἐποίην είναι πολὺ ἀνωτέρα της δια χειρῶν θερμανσεως.

'Εν τῇ θερμανσει των ατμολεβήτων, ή ἀτομικὴ ἐπιορθασις του θερμαστού ειναι σπουδαία, δφ' ού τα αποτελεσματα ουνανται, ἀναλογως της αξιας του ἐγγατου, να παραλασσωσι κατα μεσον δρον 1ε 0/ο, υπτω καλος μεν θερμαστης δύναται να παραγαγη με 1 χ.γ. ἀνθρακος 3 χ.γ. ἀτμουν κακος δε μονον 7 χ.γ. 4. Η οιαφορα μεταξύ των δύο διατίσεων ανερχεται εἰς 22 ο/ο.

Δια να ἐπιτευχηρ το ανώτατον δριων τῆς θερμανσεως, το πύρ πρεπει να είναι παντοτε το αὐτο και κανονικόν, ή εχαρα καθαρα και το ἀνοιγμα τῆς σποδοδοχης καλως κεκανονισμένον, ούτως ώστε να διερχυται μεγιστη ποσότητις δέρος εύθυς μετα το φορτωμα. Ιούτο δὲν επιτυχηνεται με τον πρώτον τυχοντα θερμαστην. Εν φ' ή ακριβεια τῆς πορειας της εστιας εξασφαλιζεται καλύτερον δια του αυτομάτου μηχανηματος.

Πρεπει προς τουτοις να λαδωμεν ύπ' ὅψει ὅτι κατα την χειροκινητον θερμανσιν, ὅταν ὁ ἐργάτης φορτώνει την ἐσχαρα, της οιοχετευμένης ποσότητος του αερος παραμενουσης τῆς αὐτῆς, παραγεται, κατ' ανάγκην, οξειδιον του ἀνθρακος ἐπιτινα χρόνον όθεν ἀπωλεια θερμογόνου. Και ἐπειδη ή απωλεια αὕτη παραπρειται εἰς ἔκαστον φόρτωμα τῆς ἐσχαρας, εἰς το τελος τῆς μηέρας συμπουνημεν κανιστατη σημαντικη. Τούναντίον έαν ή διοχετευσις του δέρους είναι κεκανονισμένη κατα τοιούτον τρόπον, ώστε να παράγηται μετα το φόρτωμα μόνον ἀνθρακικον όξην, τοτε διέρχεται δηρ υπέρ το δέον, κατα τον ύπόλοιπον χρονον και μερος τῆς θερμότητος χάνεται ἀνωφελως μετα του παραγομένου δέρου. Μάγτα ταῦτα ἀποφε-